

A ritme de bolero

Josep Casamartina i Parassols

En el si de les primeres avantguardes, quan semblava que la figuració havia passat per sempre més a millor vida, de sobte, just acabada la Gran Guerra, molts dels agents de la revolució miraven de nou la representació objectiva del món i les coses, però no era per fer un pas enrere, com ho veuria la historiografia de l'art contemporani — que ho va vendre com l'espectre maligne dels totalitarismes naixents —, sinó que va ser una bacanal d'imatges de tota mena, arquetips de la joie de eure meridional, icones metafísiques, escenes frívols i elegants o cròtiques, i també moltes de ciniques, demolidores de la societat establerta i el poder. D'aquestes darreres, els alemanys en van ser mestres. I donarien obres essencials de l'art del segle XX, de la mà d'Otto Dix, George Grosz o l'exdadaïsta Christian Schad, entre molts altres. És el que s'acabarà coneixent com Nova Objectivitat o Realisme Mágic, tal com ho va anomenar a l'època el reputat professor i crític d'art teutó Franz Roh.

El surrealisme d'una banda i l'abstracció geomètrica de l'altra acabarien engolint gairebé del tot el territori de la modernitat, una part de la qual també ocupava aquell deliciós o pervers realisme dels anys vint, i la figuració neoclàssica i la tenebrosa perdrien el món de vista en esdevenir pàries. Molts pintors es van aixoplugar en la comercialitat banal dels retrats afavoridors i nus ufanosos per al gaudi de comerciants i burgesos sense gust. Alguns, però, van sobreviure amb dignitat en el panorama artístic, com ara l'anglès Stanley Spencer o els nord-americans

Thomas Hart Benton i el marginal i homoeròtic Paul Cadmus. Fins i tot uns quants van assolir la glòria, com Balthus o Edward Hopper. També es donaria el cas curiós d'algun abstracte transfuga com Jean Hélion o l'irreverent Francis Picabia, que amb les seves *pin ups* es va quedar desencantat amb els "puretes" de la modernitat.

L'obra de Gino Rubert (Ciutat de Mèxic, 1969) recupera i dialoga amb la figuració més tensa dels anys vint, sobretot l'alemanya, però no en fa cap plaig, sinó una obra del tot personal que es reconeix d'una hora lluny. És com el resultat de po-

L'obra de Gino Rubert és una gran bufetada a la cara i una puntada de peu al cul

sar a la *termomix* Balthus, Christian Schad, Otto Dix, Frida Kahlo, George Grosz, un puntet de marques de Sade, bastant Luis Buñuel i també d'Arturo Ripstein, telenovel·les, exvots, il·lustracions i revistes de moda dels anys cinquanta i seixanta, pel·lícules de vampirs i anuncis de cosmètics, tot ben amanit amb ranxeres i amb un resultat tan interessant com divertit. Ser fill d'un famós filòsof català i d'una psicoanalista mexicana, amb un tiet pintor i una exnòvia argentina artista, és una barreja explosiva que es fa notar. I no és casualitat que fos cèlebre portada del *best seller* de la trilogia *Millennium* de Stieg Larsson.

Gino Rubert té fans decidits i detractors aferrissats perquè la

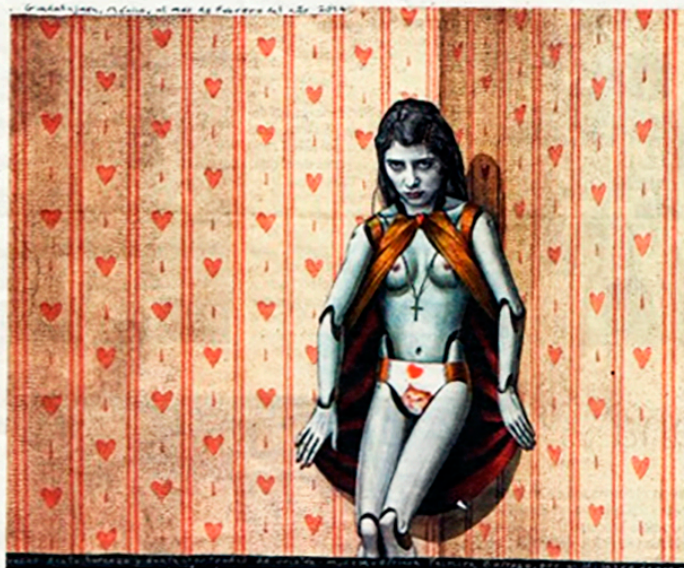
seva obra no deixa indiferent a ningú. El pèl de les figures és natural, les cares són un collage fotogràfic enganxat amb desimboltura i traça, de manera que semblen pintades, i molts vestits, llecceria i els quadres dels interiors estan fets amb retalls de postals en 3-D. Els personatges — ell i les seves amants possibles i, també, impossibles — són de color gris perquè s'han vampiritzats en un món clausrofòbic i, alhora, atractiu, irònic i demolidor.

A l'exposició d'ara, a Senda, reivindica la influència dels exvots, de dicció clara i directa, i també fa un mix entre l'exvot catòlic menestral i el de sanges calentes a ritme de bolero i punyalada passional que hauria fet les delícies del Buñuel mexicà, fent honor al seu país de naixença. A més dels seus quadres, ha convidat a penjar-ne a amics artistes, com ara Evru o Nazario, i als seus alumnes de l'Institut Forum, de Barcelona, a més dels que té Oriol Vilapuig a l'Escola Illa, de Sabadell, en un mural col·lectiu que presideix l'exposició, rodejat per monges lesbiques, lluitadors emmascarats a la manera d'El Santo que s'abraquen felços al llit, amors entre flames i "lolites" impúdiques. Per l'onada inacabable de realistes *antoniolepeziens* fabricants de pintura de calendari, amb pinzell fi i mirada de diapositiva, l'obra de Gino Rubert és una gran bufetada a la cara i, de tornada, una puntada de peu al cul.

EX-VOTO

Gino Rubert
Galeria Senda
Consell de Cent, 337 Barcelona
Fins al 23 de maig

QUADERN Dijous, 1 de maig del 2014

La gatita, il·lustració de Gino Rubert de la sèrie Ex-voto.